

Publicerad 2012-09-04 11:22 av Jonny Larsen

När man faller ifrån orden så länge så känns varje tangent som en välkomnande kyss mot fingertoppen...

Varje andetag, en extraordinär kollaps

Drömmar

om det ointagliga, ouppnåeliga, ofattbara.

Lever, det fantastiska

men ack så självklara.

Normalitet är ett skådespel, en lång och komplicerad pjäs

komplett med en diffus begynnelse vi aldrig riktigt kan komma ihåg manus för,

och det mest självklara slutet för en historia involverande en, eller flera individer.

Det är ingenting vi nödvändigtvis måste ha huvudrollen i.

Nej, vi behöver kanske inte ens ha en talande biroll

... vi kanske bara agerar träd i en kort scen om en talande igelkott

eller gubbjävel nummer tre, med fackla... och hamsterinfluerad gångstil

eller superhjälten med stort S, sekunden innan han försvinner in i solen (fel på gps:en)

... rollen spelar så liten roll i det hela.

... men vi bygger scenen för vad vi ser, komplicerar allt med onödiga detaljer,

och vi sätter ljusnivån, dess fokus och det som faller i skugga,

... är det en kanin? Är det en grå, liten individ vid namn Sture? En stock?

Vi ger oss själva rätten, ansvaret av en oinspirerad kritiker...

pekar ut alla fel och brister, och ignorerar det ointressanta som fungerade väl

negativitet har ett egenvärde, belyser det positiva med ljuset av skugga... hmm...

Sedan bränner vi ner hela teaterkomplexet

... för försäkringspengarna*

(*skall läsas som "det tilltvingade lugnet av en mental kollaps")

Det är nog därför allt ses så tydligt, kanske inte helt korrekt, och klart

... när inga illusioner finns kvar

/Hopp sa kaninen och satt blickstill kvar...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jonny Larsen med Poeter.se id #15609 innehar upphovsrätten